

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/47/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712211163
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3712211163.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa H. proti odporcovi X., zastúpený P., o určenie povinnosti zdržať sa konania, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 12. novembra 2012, č.k. 6C/108/2012-107, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Dôvodil, že navrhovateľ sa domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť zdržať sa podávania druhej a ďalšej žiadosti o prístup k informácii vo veci, v ktorej mu navrhovateľ informáciu sprístupnil, resp. sprístupní. Zdôraznil, že právo na prístup k informáciám patrí podľa čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky medzi základné práva a slobody. Konštatoval, že navrhovateľ je podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám osobou, ktorá je povinná na žiadosť inej osoby, t. j. aj odporcu, poskytnúť v rozsahu a postupom podľa citovaného zákona informácie, ktoré má k dispozícii. Podľa čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky možno základné práva a slobody obmedziť len zákonom. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za nesporne preukázané, že odporca podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám požiadal navrhovateľa o sprístupnenie informácií. Odporca požiadal navrhovateľa o niektoré informácie aj titulom svojho mandátu poslanca obecného zastupiteľstva v zmysle § 25 ods. 4 písm. b) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Súd prvého stupňa mal za to, že navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno ohľadom jeho tvrdenia, že odporca sa opakovane domáhal sprístupnenia tej istej informácie. Dôvodil, že z predložených listinných dôkazov vyplynulo, že po odpovedaní navrhovateľa na žiadosť odporcu, odporca podal navrhovateľovi ďalšiu žiadosť, ktorou ale žiadal spresniť predchádzajúcu odpoveď, prípadne sa domáhal sprístupnenia inej informácie, ktorá súvisela so skoršou informáciou. Nemal za preukázané, že by odporca neúmerne zaťažoval navrhovateľa opakovanými žiadosťami o prístup k informáciám v tej istej veci. Konštatoval, že obaja účastníci konania sú povinní rešpektovať ustanovenia zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám. Záverom dôvodil, že nemôže uložiť odporcovi povinnosť zdržať sa do budúcnosti konania v zmysle návrhu, pretože by to znamenalo zákonom nedovolené obmedzenie ústavných práv odporcu, preto návrh ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania vo výške 286,36 Eur.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku a vyhovenia návrhu. Dôvodil, že odporca sústavne narušuje činnosť obce tým, že zneužíva zákon o slobode informácií na podávanie žiadostí o sprístupnenie informácií aj vo veciach, v ktorých mu už obec odpovedala a vo veciach, v ktorých nevyužil riadny opravný prostriedok. Poukazoval na to, že keďže starostka musí v prvom rade vybavovať žiadosti navrhovateľa o sprístupnenie informácií, nemôže sa dostatočne venovať dôležitej agende Obce F. - ochrane majetku, zveľaďovaniu majetku, vymáhaniu pohľadávok obce voči jej dlžníkom, ani správnym konaniam vo veciach územnej samosprávy a vo veciach štátnej správy prenesenej na obec. Konanie odporcu, spočívajúce v neúmernom administratívnom zaťažovaní obce, môže viesť k tomu, že starostka, vybavujúc žiadosti odporcu, v lehote ustanovenej zákonom o slobode informácií nedodrží lehotu na vydanie rozhodnutia v inom správnom konaní. Uvedené je dôsledkom nízkeho stavu zamestnancov obce (1 administratívny pracovník a starostka, ktorá nie je v pracovnom pomere, na vyšší stav zamestnancov nemá obec finančné prostriedky). V dôsledku neustálych a opakujúcich sa žiadostí odporcu o sprístupnenie informácií môže nastať situácia, kedy budú porušované práva iných osôb na vydanie rozhodnutia Obce F. o ich podaniach v zákonom stanovenej lehote, nakoľko obec väčšinu svojej kapacity venuje vybavovaniu podaní odporcu. Poukazoval na to, že súčasťou spisového materiálu bolo iba niekoľko žiadostí odporcu o sprístupnenie informácií, ktoré boli podané s návrhom na začatie konania, a z ktorých prvostupňový súd vychádzal pri rozhodnutí vo veci. Dôkazy, ktoré súd prvého stupňa prijal na pojednávaní, odmietol preštudovať. Keďže nevykonal skúmanie navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel k vecne nesprávnemu rozhodnutiu. Dával do pozornosti, že zákon o slobodnom prístupe k informáciám nerozlišuje informácie pre občanov a pre poslancov pracujúcich vo verejnej správe. Postavenie poslancov a ich nárok na informácie je identický a zákon vylučuje poskytovanie informácií aj poslancom, pokiaľ ide o zverejnenie dát, údajov, informácií, ktoré sú zákonom chránené pred zverejnením. Dôvodil, že každý má právo na prístup k informáciám. V prípade odporcu však ide o obťažovanie, nakoľko sa domáha informácií, ktoré sú zverejnené, resp. sa ich domáha opakovane. Taktiež svojimi požiadavkami zasahuje do súkromia a osobného života starostky, nakoľko k sprístupneniu o informácie žiada nielen formálnym procesom, ale aj formou SMS správ na osobný mobil starostky, resp. v dňoch pracovného pokoja a voľna. Každý môže využiť právo dané mu zákonom (napríklad právo podať podanie), no nikto nemôže právo zneužívať (podávať neopodstatnené žiadosti o sprístupnenie informácií).

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p., t. j. viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť ako vecne správny. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého nie je potrebné nariadovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky navrhovateľa sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa a tieto nemohli prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Z daného titulu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku vo veci samej a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje. Na doplnenie správnosti dôvodov dodáva.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v ust. § 205 ods. 2 písm. a) až f) O.s.p.

V prejednávanej veci navrhovateľ v podanom odvolaní uvádza, že odvolanie podáva z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. z dôvodu, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Odôvodnenie odvolania proti rozsudku možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. odôvodniť tým, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné

na zistenie rozhodujúcich skutočností v prípade,
preukázať právne významnú skutočnosť

ak účastník navrhol dôkaz, ktorý bol spôsobilý
pre rozhodnutie vo veci samej a súd ho nevykonal.

V danom prípade navrhovateľ opodstatnenosť uvedeného odvolacieho dôvodu vidí v skutočnosti, že súd prvého stupňa nevykonal ním navrhnuté dôkazy, a to oboznámenie sa s ďalšími žiadosťami odporcu, ktorými zneužíva zákon o slobodnom prístupe k informáciám.

K tomuto odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že opodstatnenosť odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. nie je daná v prípade, ak účastník navrhne vykonanie akéhokoľvek dôkazu a súd ho nevykoná, ale musí ísť o také dôkazy, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci samej spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť, a sú teda pre rozhodnutie vo veci samej dôležité. V preskúmvanej veci navrhovateľ svoj nárok opiera o tú skutočnosť, že odporca sústavne narušuje činnosť obce tým, že zneužíva zákon o slobode informácií na podávanie žiadostí o sprístupnenie informácií aj vo veciach, v ktorých mu už obec odpovedala a vo veciach, v ktorých nevyužil riadny opravný prostriedok.

Zákon o slobodnom prístupe k informáciám upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (ust. § 1).

Podľa § 2 ods. 1 citovaného zákona povinnými osobami sú štátne orgány, obce, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb, alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to v rozsahu ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 3 ods. 3 citovaného zákona informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

Z ustanovenia článku 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva ústavná povinnosť poskytovať informácie každému. Táto povinnosť zaväzuje orgány verejnej moci v súvislosti s ich činnosťou. Za orgány verejnej moci treba považovať jednak orgány štátnej moci a jednak orgány verejnej správy, ku ktorým patrí aj obec. Všetky povinné osoby, vyplývajúce z ust. § 2 ods. 1, 2 a 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, majú v zásade ratione materiae plnú informačnú povinnosť v rozsahu svojej činnosti. Ústavná povinnosť orgánov verejnej moci poskytovať každému informácie o svojej činnosti môžu byť obmedzené len zákonom, ak ide o opatrenie v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (článok 26 ods. 4 v spojení s článkom 13 ods. 2 Ústavy). Obmedzenie sa môže použiť len na ústavný cieľ (článok 13 ods. 3 a 4 Ústavy). K takémuto obmedzeniu základného práva v danom prípade nedošlo.

Súd prvého stupňa pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutočnosti, že základné práva a slobody podľa § 13 Ústavy Slovenskej republiky, ku ktorým patrí aj právo na prístup k informáciám podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., možno obmedziť len zákonom a uložiť odporcovi povinnosť zdržať sa do budúcnosti v zmysle návrhu, by znamenalo zákonom nedovolené obmedzenie jeho ústavných práv. Vykonanie navrhovaných dôkazov, a to ďalšími žiadosťami o informácie preto nebolo pre rozhodnutie vo veci samej rozhodujúce. Odvolací súd preto uzavrel, že súd prvého stupňa nepochybil, keď nevykonal ďalšie navrhované dôkazy, pretože tieto nemohli preukázať také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť iný záver, ako vyvodil súd prvého stupňa. Odvolací súd preto nevidel opodstatnenosť uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná, nakoľko táto nebola uplatnená v zmysle ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.